

sălcii plângătoare

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

oare mai ninge mult cu-atâta caniculă
seceta asta mă omoară
nici roua nu mai plouă
simt pe buze praful din petale
mă arde

o să mă usuc dacă nu-mi alinți sufletul
cu picioarele desculțe și reci
cu degetele lungi și răcoroase
ca-n primăvara când îmi atingeai claviatura
cu mâinile-amândouă
cu palma piciorului stâng
să beau șampanie cu gheață din căușul ei

era răcoare
ploua peste trupurile noastre umede
și totuși simțeam seceta cum mă usucă
ca pe-o salcie plângătoare
de dorul tău

s-au întors ploile
parcă musonul ar fi rătăcit drumul spre asia
tălpile calcă lutul umed
urmele pașilor se șterg amnezice
și pașii tăi
ce mal de incertitudine băătoresc
unde scriu istoria trecerii
prin povestea insuportabilei absențe

mă dori
ca și cum timpul mi-ar smulge din trup
bucăți de inocență
cu fiecare pas mă dori mai mult
nici nu mai știu dacă te îndepărtezi
sau te apropii
lentila vremii stă între noi
hotar al sorții
iar eu
tot așa cum știi
depăn tristeți pe ghemul tăcerii

ioan grigoraș & liliana trif